

Un cuplu în proces de beatificare

La începutul lui 2009 se deschidea procedura de beatificare a lui Tomás și Paquita Alvira, primii membri căsătoriți din Opus Dei. Marie-Isabelle, una din fiicele lor care locuiește în Franța își evocă aici părinții.

06.03.2014

Părinții dvs. erau membri ai lui Opus Dei. Cum s-a tradus acest lucru în viața de familie?

Apartenența la Opus Dei era pentru ei o sursă de bucurie care-i făcea să radieze în jurul lor începând cu familial lor. Din copilărie Opus Dei a fost pentru mine, înainte de toate, viața părinților mei. Ei ne-au sădit dorința de a le urma exemplul. Ne-au transmis dragostea de Dumnezeu, de Biserică, de Opus Dei și de Fondatorul său într-un mod foarte firesc, într-un climat de deplină libertate, urmându-le exemplul, viața lor de zi cu zi. Întotdeauna am considerat vocația lor în Opus Dei ca pe un cadou extraordinar pe care Dumnezeu l-a făcut întregii noastre familii.

La ce vă gândiți când spuneți că spiritul lui Opus Dei i-a ajutat în viața de zi cu zi și în sarcina lor educativă?

Spiritul lui Opus Dei i-a determinat să se iubească zi de zi tot mai mult și să devină acei » veșnic îndrăgostiți »

de care vorbea sfântul Josemaría. Noi copiii am fost martorii acestei iubiri, plină de delicatețe și de entuziasm, care n-a încetat să sporească până la sfârșitul vieții lor. Acest lucru ne-a marcat profund. Era foarte evident în comportamentul lor, în modul lor de a-și vorbi, în tot ce făceau.

Iată dedicația pe care tatăl meu i-a scris-o mamei mele pe o fotografie în ziua când a împlinit 80 de ani : » *80 de ani! Fără tine, fără ajutorul tău tăcut n-aș fi ajuns la această vârstă plin de vigoarea tinereții. Privind astăzi în urmă, fie doar și pentru o clipă, te văd pe tine și pe cei nouă copii ai noștri. Ce mare fericire ne-a hărăzit Dumnezeu ! Îți mulțumesc Paquita. Te sărut, Tomás. »*

În ceea ce privește sarcina lor educativă aveau o viziune foarte largă și precisă ! Acordau o importanță deosebită creerii acelei

atmosfere care te face să revii cu plăcere acasă dar și pentru a se deschide altor persoane și de a-i ajuta. Au creat un climat de libertate și de încredere reciprocă. Acest lucru a permis fiecăruia să-și dezvolte propria-i personalitate. Fără îndoială se rugau mult pentru noi și ne îndemneau să ne asumăm viața în mod responsabil, oferindu-ne în primul rând exemplul lor. Nu-mi amintesc să ne fi interzis multe lucruri ! Nu ne țineau discursuri, dar vorbeam mult cu ei. Aceste momente ale vieții de familie cu conversații unde erau abordate teme cele mai diverse, nu pot fi niciodată uitate.

Au continuat să ne formeze până la sfârșitul vieții lor. Și continuă să o facă și acum... Ne-am simțit întotdeauna foarte iubiți.

Puteți să vă amintiți două sau trei momente care să confirme iubirea lor întru Christos?

I-am văzut întotdeauna rugându-se din tot sufletul și cu bucurie.

Dumnezeu era prezent în casa noastră la fel ca aerul pe care îl respiram. Insist pe acest din tot sufletul și cu bucurie, căci acest lucru m-a marcat în mod special. Nimic nu era artificial sau formal în viața lor creștină. Nu ne-au obligat niciodată la nimic. Dar exemplul lor era extraordinar!

Asta se traducea printr-o pace deplină și o încredere totală în Dumnezeu. Descopereau mâna lui Dumnezeu în spatele tuturor evenimentelor din viața lor. Văzându-i ai fi putut crede că totul era ușor, căci nu se plâneau niciodată de nimic și aveau pentru toate o atitudine de profundă recunoștință, chiar în fața dificultăților, a suferinței și a morții.

Am observat de pildă, că nu numai că asistau zilnic la liturghie (tatăl

meu mergea dis-de-dimineată înainte de a se duce la lucru) că aveau un moment anume pentru rugăciune sau ca să spună rozariul, dar se organizau în așa fel încât să meargă în fiecare seară la vizită la Preasfântului Sacrament, și asta în pofida unei munci intense și a unei familii numeroase. Acest lucru mi se părea normal și perfect integrat în viața lor. Își trăgeu puterea din intimitatea lor cu Dumnezeu, erau liberi într-un mod suveran.

Am amintiri foarte clare despre sărbătoarea Sfintei Familii: în fiecare an ne reînnoiam cu toții împreună consacrarea familiei noastre către Sfânta Familie. Era atât de emoționant să ne așezăm cu toții în genunchi și să-l auzim pe tata citind formula consacrării. Tata avea multă autoritate și prestigiu în fața noastră. Iată de ce pietatea sa, unită cu cea a mamei mele, a avut o mare influență în viața noastră. Am înțeles că

iubirea pentru Dumnezeu nu era ceva rezervat doar femeilor sau copiilor.

Considerați că părinții dvs. prin virtuțile lor și prin exemplul lor au contribuit la vocația dvs. și la cea a fraților și surorilor dvs.?

Au contribuit fără îndoială, dar numai Dumnezeu poate da vocația!

Părinții mei au căutat să ne pregătească pentru a corespunde la ceea ce Dumnezeu voia de la noi, dar nu ne-au împins niciodată de la spate la nimic.

Nu știu povestea vocației fraților și surorilor mele căci fiecare și-a urmat propriul drum într-o manieră liberă și personală. Întotdeauna am avut o mare încredere între noi, dar nu ne-a venit niciodată ideea să discutăm acest subiect împreună, iar părinților mei nici atât.

În ceea ce mă privește, viața
părinților mei a fost elementul
esențial pentru care mi-am pus
problema vocației. Rugăciunile lor au
trebuit să facă restul!

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/un-
cuplu-in-proces-de-beatificare/](https://opusdei.org/ro-ro/article/un-cuplu-in-proces-de-beatificare/)
(29.03.2026)